

Er det OK at være hunderacist?

Justitsministeriets Udvalg om hunde har netop afgivet en betænkning om farlige hunde. Udvalget er delt i spørgsmålet om, hvor vidt det er en god idé at gennemføre et forbud mod kamphunde. Et forbud vil efter min opfattelse være udtryk for hunderacisme

AF PETER SANDØE, PROFESSOR VED DET BTOVIDENSKABELIGE FAKULTET PÅ KØBENHAVNS UNIVERSITET, LEDER AF CENTER FOR BIOETIK OG RISIKOVURDERING

Diskussionen om farlige hunde er ikke ny. Allerede i 1930'erne var der i Danmark offentlige diskussioner om hunde, som udgjorde en fare for andre dyr og for mennesker. Der blev fra flere sider fremsat krav om, at bestemte hunderacer, som man anså for særligt farlige, skulle forbydes. De racer, som man den gang særligt frygtede var schæfere og dobermannpinchere.

Den daværende justitsminister fik i 1936 vedtaget en lov om hunde. Loven indeholdt dog ikke nogen bestemmelse om, at de to nævnte hunderacer skulle forbydes. Begrundelsen var dels, at også en række andre store hunderacer kan være farlige, dels at schæfere og dobermannpinchere, "hvis de er ordentligt dresseret er til så stor nytte, at en udryddelse ikke er på sin plads".

I stedet blev der indført en række bestemmelser om, at en ejer har pligt til at føre sin hund i snor eller på anden måde have fuldt herredømme over den, samt bestemmelser, som gør det muligt at gribe ind over for farlige hunde. Flere af disse bestemmelser er fortsat gældende i dag.

I slutningen af 1980'erne blev der igen stillet krav om, at farlige hunde skulle forbydes. Baggrunden var en række sager, hvor de såkaldte pitbullterriere havde overfaldet mennesker. Efter udtalelse fra flere sagkyndige og en vurdering fra Dyreværnsrådet udstedte den daværende justitsminister i 1991 en bekendtgørelse om forbud mod hold af særligt farlige hunde.

Forbud uden effekt

Efter forbuddet var det ikke længere tilladt i Danmark at besidde eller holde hunde af racerne pitbullterrier og tosa. Folk, der allerede havde en hund af en af de pågældende racer, skulle dog ikke aflive den, men kunne få lov til at beholde den, hvis det blev anmeldt til politiet med dokumentation for, at hunden var øretatoveret og steriliseret eller kastreret.

Det viste sig dog hurtigt, at forbuddet mod de farlige hunde ikke havde den store

effekt. Mennesker, som følte sig tiltrukket af pitbull-lignende hunde, kunne i stedet skifte til andre racer af kamphunde, herunder ikke mindst american staffordshire-terriere, de såkaldte amstaffere. Eller kunne blot betegne deres pitbulls som amstaffere eller blandingshunde. Disse kamphunde er i dag særdeles udbredte og ses ofte i bybilledet.

Da diskussionen om farlige hunde igen blev aktuel kort efter årtusindskiftet, undlod justitsministeren at gå videre med at forbyde yderligere hunderacer, men gennemførte i stedet en stramning af hundeloven, som gør det muligt for politiet at gribe ind over for hunde, som enten har vist sig farlige, eller som, der er begrundet mistanke om, kan være farlige for deres omgivelser.

Kamphunde fik politikerne på banen

I foråret og sommeren 2009 brød diskussionen om de farlige hunde igen ud i lys lue drevet af løbende beretninger i medierne om kamphunde, der havde overfaldet andre hunde. Hovedet blev slået på sømmet af nogle grimme historier om, hvordan disse hunde også havde overfaldet og skambidt mennesker.

I den situation faldt politikerne over hinden med krav om handling. Selv om han kort tid forinden havde nedsat et hundeudvalg til at kulegrave den eksisterende hundelovgivning, valgte justitsminister Brian Mikkelsen i august 2009 at fremsætte et forslag til revision af hundeloven (som dog ikke er blevet gennemført) og han skyndede på sit hundeudvalg, som snarest skulle fremkomme med den delbetænkning om de farlige hunde, som nu netop er blevet fremlagt.

Justitsministeren gav også klart udtryk for, hvor han selv stod i forhold til at forbyde flere hunderacer. I en pressemeddelelse fra august 2009 gav justitsministeren udtryk for, at han var villig til at indføre et mere vidtgående forbud mod farlige hunderacer, hvis blot udvalget kunne pege på en model, som kunne håndhæves.

Som baggrund for sine overvejelser har

Dyreetisk klumme
Dette er den ottende i en serie af klummer, hvor Peter Sandøe lægger op til en etisk diskussion af, hvordan vi ser på dyr og dyreskyttelse.

Amerian Staffordshire Terrier er en af de hunderacer, som et mindretal i hundeudvalget vil have forbudt.

hundeudvalget forsøgt at finde ud af, hvor stort problemet med farlige hunde egentlig er i Danmark, og om det er et voksende problem.

Når det drejer sig om skader på mennesker som følge af hundebid, viser opgørelser fra skadestuerne, at niveauet over en tiårig periode ligger konstant på omkring 5.000 bidskader om året. Ser man nærmere på, hvilke racer der så er årsag til disse bidskader, viser det sig, at rottweilere og schæfere topper listen, medens de såkaldte kamphunde ikke her gør sig specielt uheldigt bemærket.

Det burde ud fra en hundefaglig vurdering heller ikke komme som en overraskelse, at kamphunde ikke er særligt farlige for mennesker. Disse hunde er fremavlet til at kæmpe med andre hunde, men bestemt ikke til at gå løs på de personer, som overværer og styrer hundekampene.

Ingen dokumentation for væsentlig stigning

Der, hvor man skulle forvente en stigning, er i forhold til angreb på andre hunde. Et medlem af hundeudvalget har gennemført en mindre spørgeskemaundersøgelse hos dyrlæger for at finde ud af, om der er sket en stigning i antallet af hunde, der kommer ind med bidsår. Undersøgelsen kunne dog ikke dokumentere, at det var sket en væsentlig stigning i antallet af bidsår, eller at sårene skulle være blevet mere alvorlige.

Der er i hundeudvalget desuden enighed om, at ejeren og ejerens opdragelse af sin hund spiller en helt afgørende rolle for, om en hund udvikler sig til at blive farlig. Endvidere er der store individuelle karakterforskelle mellem hunde, også blandt de såkaldte kamphunde.

På den baggrund vælger et flertal i hundeudvalget at anbefale,

at der ikke skal være noget forbud mod bestemte hunderacer, og de anbefaler derfor også, at det eksisterende forbud mod pitbullterriere skal ophæves.

Der er dog et mindretal i udvalget, som giver udtryk for et ønske om at få forbudt en række yderligere hunderacer. Det gør de med henvisning til, at det er "et væsentligt problem, når der i den brede befolkning skabes frygt for at blive angrebet af hunde, som man møder på offentlige gader og veje, uanset om denne frygt statistisk set er velbegrundet."

Politikerne bør lytte

Personligt håber jeg, at politikerne, på trods af tidligere meldinger om det modsatte, vil besinde sig og lytte til hundeudvalgets flertal. At forbyde bestemte hunderacer på det foreliggende grundlag er usagligt og udtryk for, hvad man

→ kunne kalde hunderacisme. Man vælger at skære alle hunde af en bestemt race over den samme kam – selv om f.eks. den enkelte amstaffer kan være både sød og vel-fungerende.

Racisme og andre diskriminerende holdninger over for mennesker har sin rod i et behov for at have sydebukke og for at kunne placere vores frygt et bestemt sted. På tilsvarende måde med hunde. Som det fremgår ovenfor, har man

gennem tiden udnævnt en række forskellige racer til at være særligt farlige, uden at det har været sagligt begrundet.

Dermed ikke sagt, at farlige hunde ikke udgør et væsentligt problem. Kombinationen af kamp-hunde og uansvarlige ejere skaber begrundet frygt – ikke mindst hos andre hundeejere, som er bange for at få deres firbenede venner flået af en kamphund. Løsningen på dette problem bør være, at politiet tager

problemet alvorligt og benytter sig af de beføjelser, de allerede ved sidste lovrevision har fået til at gribe ind over for uansvarlige hundeejere.

Et enigt hundeudvalg lægger op til yderligere at udvide disse beføjelser, så politiet fremover skulle have alle de redskaber, som er nødvendige for at gribe ind, før der sker ulykker.